

HERWIG LEROUGE

Inleiding

Het vorige nummer van dit tijdschrift – volledig over de economische crisis – werd bijzonder goed onthaald.

Zoals aangekondigd in dat nummer, woedt de economische crisis nu in de reële economie en over de hele wereld. Zij leidde reeds tot verschrikkelijke gevolgen in de imperialistische metropolen: miljoenen mensen verloren hun baan of waren verplicht hun huis te verkopen met verlies.

We komen op deze crisis terug. Deze keer door u te laten kennis ma-ken met de standpunten van volksorganisaties en communistische partijen uit de hele wereld. De stichting IBON, een studie- en denktank over sociaal-economische zaken met de Filippijnen als thuisbasis, werkt reeds meer dan 30 jaar met volksbevrijdingsorganisaties. U vindt in dit nummer de analyse die IBON uitwerkte over de gevolgen van de crisis voor de volkeren van de derde wereld en ruime uittreksels uit de “Verklaring van het volk over de globale crisis”, op initiatief van IBON goedgekeurd op 20 december 2008 door het RESIST-netwerk. Dit netwerk groepeerdt tientallen volksorganisaties uit praktisch alle Aziatische landen.

De Communistische Partij van Zuid-Afrika analyseert de teloorgang van de neo-liberale mythes over het Zuid-Afrikaanse economische mirakel. Zij beschrijft ook het debat dat binnen de linkerkant in dit opkomende land wordt gevoerd.

Een artikel van de Communistische Partij van Groot-Brittannië (marxistisch-leninistisch) overloopt de impact van de crisis in verschillende delen van de wereld. Het toont aan hoe de “oplossingen” die Westerse regeringen voorstellen in feite de crisis zullen verergeren. Zij belasten het volk in de verschillende kapitalistische landen met schulden die zullen moeten worden terugbetaald door belastingen en dus de koop-kraacht in aanzienlijke mate zullen verminderen. Het zal jaren duren voor dat de kapitalistische markten een stijging van de koopkracht zullen beleven. In de niet-imperialistische landen zijn de gevolgen nog zwaarder, stelt de auteur ervan. Hij analyseert de beweringen dat “het leven één of twee jaar ongemakkelijk zal zijn en dat het herstel zal beginnen lang voor dat men de tijd had er erg onder te lijden”. Dat klopt helemaal niet en de werkende mensen hebben er geen enkel belang bij zich te laten verlammen in afwachting van een oplossing.

Op dat vlak zijn de besluiten van de Griekse en de Portugese communisten interessant. Zij stellen aan de arbeidersbeweging voor om het gewicht van de crisis te doen dragen door wie ze heeft veroorzaakt. Zij roepen ook op de rug te keren naar wie het volk bedreigt, het liberalisme aan de schandpaal nagelt en een grotere regulering en een humanisering van het kapitalisme voorstelt, om het systeem te redden. “Misschien zijn de voorwaarden nog niet vervuld om de macht van het kapitaal omver te gooien, maar zij laten toe om vooruitgang te boeken in een richting die gunstig is voor de volkeren.”

De macht van het sterkste en meest meedogenloze kapitaal omvergooien, dat gebeurt sinds 50 jaar in Cuba. Marc Vandepitte en Katrien Demuyne hebben bij deze gelegenheid hierover een boek uitgebracht, De Factor Fidel. Zij willen niet het niet omschrijven als “de leer van Fidel” en kiezen eerder: “de synthese die Fidel Castro maakte van talrijke discussies over de meest essentiële kwesties gevoerd door duizenden militanten (...) van de Cubaanse revolutie en de opbouw en de socialistische samenleving in Cuba.” Zij proberen, doorheen de toepassing van de marxistische ideeën en de bijzondere kenmerken van het Cubaanse socialisme, te ontdekken waarom Cuba niet alleen standhoudt, maar ook meer en meer medestanders vindt in Latijns-Amerika. Als gevolg daarvan zijn de Noord-Amerikaanse leiders vandaag hoe langer hoe meer geïsoleerd op het continent.

De voortdurende oorlog van de zionistische staat Israël tegen het Palestijnse volk – deze keer in Gaza – vormt het derde hete onderwerp van de voorbije maanden. We geven het woord aan de Communistische Partij van Israël die moedig strijdt tegen de koloniale politiek van de zionistische leiders. Deze rechtvaardigen hun misdaden door ze voor te stellen als een antwoord op de aanvallen van de terroristen van Hamas.

De beoordeling van Hamas heeft een zekere verwarring veroorzaakt in progressieve middens die het Palestijnse volk altijd hebben verdedigd toen het werd geleid door de PLO, een seculiere organisatie. Sommigen hebben zelfs opgeroepen om niet langer deel te nemen aan de steundemonstraties voor het Palestijnse volk. Volgens hen worden ze overheerst door “politiek-religieuze moslimorganisaties, religieuzen in het algemeen, die zwaaien met de vlag van Hamas of met die van Hezbollah”. Het Palestijnse Volksbevrijdingsfront legt uit hoe Palestijnse marxisten en leken tegen deze kwestie aankijken.

Tot slot leest u ook een bijdrage van Nicolas Dot-Pouillard over de evolutie van de betrekkingen tussen de organisaties die zich beroepen op het islamisme en de radicale en de nationalistische Arabische linkerzijde in Palestina, Libanon en Egypte.

Mahmoud Darwish, de grote Palestijnse dichter die ons onlangs is overleden, krijgt, in een ode aan het leven, het laatste woord.